

Arrest

nr. 65 330 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE POEL loco advocaat E. VAN DIJK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in december 2004 het Rijk binnen en diende op 26 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 20 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Shas al-Qiel, district Abnouq in de provincie Assiout, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt (christen) te zijn. Omdat het leven in Egypte moeilijk was en u als christen vernederd werd besloot u in 2004 uw land te verlaten. Hierdoor geraakte u gebrouilleerd met uw familie, u had immers voorheen de hand van uw nicht gevraagd maar door te vertrekken kwam er een einde aan deze verbintenis. U reisde met uw eigen paspoort met daarin een visum dat was

geregeld door de smokkelaar. U reisde via Denemarken, Zweden, Italië en Frankrijk om dan uiteindelijk in december 2004 in België aan te komen. U vroeg in geen van de door u doorkruiste landen asiel aan, ook niet in België, daar u had vernomen dat de Egyptische staatsveiligheid onder het 'oude regime', zo ze op de hoogte zou komen van uw asielaanvraag, uw familie zou lastigvallen. In de loop der jaren hebt u hier uw paspoort, dat intussen verlopen was, op de Egyptische ambassade in Brussel vernieuwd. U hebt hier een tweetal procedures opgestart om uw verblijf te legaliseren, doch tevergeefs. Intussen hebt u ook weer contact met uw familie omdat uw moeder ziek is. Op 22 mei 2011 werd u door de arbeidsinspectie betrappt toen u bij een vriend was die een winkel had. U werd overgebracht naar het Transitcentrum in Zaventem. Er werd u op gewezen dat men u wilde repatriëren op 31 mei 2011. Op 26 mei 2011 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u Egypte in 2004 te hebben verlaten omdat het leven er moeilijk was, er vervolging was door de moslims en u als christen vernederd werd. U gevraagd dit te specificeren, stelt u dat u op uw werk door uw chef als een slaaf behandeld werd en vervolgde door te stellen dat wanneer 'men' weet dat iemand christen is, men niet goed behandeld wordt. U vervolgde door te stellen dat wanneer men als christen iemand een hand wil geven, dit niet wordt aanvaard (cgvs p.3b). U gepeild of u enkel met dergelijke problemen te kampen had beaamde u dit en geeft u aan dat uw moraal hierdoor laag was (cgvs p.3b). Deze door u aangehaalde problemen zijn echter onvoldoende ernstig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, te meer u zelf ook aangeeft nooit problemen met de 1 Egyptische autoriteiten te hebben gehad (cgvs p.6).

Deze appreciatie wordt bevestigd door uw eigen houding. Immers, tijdens uw reis uit Egypte doorkruiste u landen als Denemarken, Zweden, Italië en Frankrijk zonder hier asiel aan te vragen (cgvs, pp.3-4). Ook in België, waar u sinds december 2004 verblijft, liet u na een asielaanvraag in te dienen. U naar de reden hiervoor gevraagd, stelde u dat wanneer de veiligheidsdienst onder het toenmalige regime op de hoogte zou komen van uw asielaanvraag dit wel eens problemen voor uw familie zou kunnen opleveren. Deze door u aangehaalde reden is niet afdoende daar dit louter veronderstellingen zijn van uwentwege. Daarenboven zag u er blijkbaar geen graten in om een tweetal andere procedures op te starten om uw verblijf alhier te legaliseren (cgvs p.4b). Mocht u daadwerkelijk omwille van een gegronde vrees uw land hebben verlaten kan er van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, in een land als België tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen. In dit kader dient nog te worden aangestipt dat u enkel een asielaanvraag indiende nadat er een nakende repatriëring op stapel stond wat er op wijst dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en is dit een verdere indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte (zie bijlage 39bis opgenomen in administratief dossier).

U gevraagd waarom u niet naar Egypte wenst terug te keren, stelt u dat de situatie er nu niet goed is en er mensen in de straat worden gedood (cgvs p.6). Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwenteling, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Moubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Op 8 maart 2011 heeft er zich in Caïro een incident voorgedaan naar aanleiding van een manifestatie op initiatief van de christelijke gemeenschap. Aan de oorsprong lag een relatie tussen een christen en een moslimvrouw wat leidde tot een vendetta. Het leger heeft de betrokkenen opgeroepen zich te verzoenen. Op 7 en 8 mei kwam het tot rellen tussen christenen en moslims in de wijk Imbaba in Caïro. Het parket heeft op 4 juni 2011 het proces aangekondigd van 48 personen die hierin betrokken waren, 22 onder hen werden reeds in voorlopige hechtenis genomen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u, omwille van deze incidenten, bij een terugkeer naar Egypte problemen zou krijgen. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie document MISR2011-005w).

Wat de Moslimbroeders betreft, van wie u stelt dat ze zich willen wreken op de Kopten, dient te worden opgemerkt dat zij actueel niet de macht in handen hebben in Egypte en sinds de revolutie inspanningen doen om tot een goede verstandhouding te komen met onder andere de christenen. De

door hen recent opgerichte partij heeft zelfs een kopt als vice-president (cgvs p.5b; zie document MISR2011-007w).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u nog volgende documenten neer: een schrijven van uw hand waarin u stelt dat christenen worden vervolgd, kerken in brand worden gestoken, christelijke meisjes worden ontvoerd door moslims om hen zo te bekeren tot de islam en verwijst u naar de ontvoering en de moord op een priester (cgvs p.5). Uw schrijven heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. Verder de geboorteakte van uw broer Onci. Een aanvraag voor een deelname aan een examen in 1998 en het door u in 1998 behaalde diploma, de identiteitskaarten van uw zus en moeder. Verder is er de huwelijksakte van uw broer opgemaakt door de autoriteiten, de door u getoonde kerkelijke huwelijksakte van uw broer werd door het CGVS niet ingehouden. De huwelijksakte van uw zus, de geboorteakte van uw broer Ihab, uw eigen geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, identiteitskaart van uw broer en uw oude identiteitskaart legde u eveneens voor. Voorts toonde u ook uw recente identiteitskaart die door het CGVS niet werd ingehouden. Zo ook toonde u foto's van de huwelijken van uw broer en uw zus. Zo ook twee pagina's uit uw paspoort dat u hier in 2007 op de Egyptische ambassade liet vernieuwen. Al de door u neergelegde documenten hebben betrekking op de identiteit van uzelf, uw familie en uw opleiding, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het schrijven naar aanleiding van een betoging van Egyptische christenen hier in België op 9 juni 2011 heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “EERSTE MIDDEL”, en overigens als enige middel de “Schending van de materiële motiveringsplicht, art. 48/4 VW en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel!”. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker wijst op “het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève”, en “verzoekt in ondergeschikte orde het subsidiair beschermingsstatuut”.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en onderwerpt de bevindingen van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

4. Verzoeker verklaart Egypte te zijn ontvlucht omwille van “*de dagelijkse spanningen tussen moslims en christenen in Egypte*”, “*de bedreigingen die de christenen dagelijks ontvangen (omwille van hun minderheidspositie) en de vele (soms zelfs dodelijk) incidenten tussen moslims en christenen*”.

4.1. Waar verzoeker aanvoert dat “*niet bewezen door het CGVS (...) Dat op dit ogenblik de Christelijke Kopten in Egypte de nodige bescherming krijgen en/of dat de Egyptische moslimgemeenschap ('Moslimbroeders') hun opinie over de christelijke Kopten uit Egypte heeft herzien*” benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.2. Verzoeker voert aan dat hij “*net zoals alle ander christelijke Egyptenaren*” geïsoleerd wordt “*Louter gebaseerd op zijn religieuze overtuiging*” en steunt zijn asielaanvraag derhalve integraal op zijn Koptisch christelijke religie. Verzoeker argumenteert dat het niet is omdat er op heden inspanningen worden geleverd om de verstandhouding tussen de kopten en de moslimbroeders te verbeteren, er ook een einde is gekomen aan de jarenlange discriminatie en bedreigingen van de koptisch christenen in Egypte en meent dan ook dat de commissaris-generaal al te optimistisch is en weigert rekening te houden met de realiteit. Verzoeker wijst op een rapport van de Europese Commissie van mei 2011 waarin gesteld wordt dat de in de Egyptische grondwet ingeschreven gelijkheid tussen de burgers op heden nog niet aan de orde is en op een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin Belgische reizigers wordt aangeraden om wanneer zij naar Egypte reizen extra alert te zijn omwille van de actuele politieke en sociale instabiliteit en de frequente demonstraties die in geweld kunnen uitmonden.

Aldus beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter verwijzen naar de algemene situatie van koptische christenen in Egypte en gaat niet nader in op de individuele aspecten van zijn asielaanvraag. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit klemt temeer nu uit verzoekers verklaringen aangaande zijn persoonlijke situatie en problemen in Egypte evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht om redenen vervat in het vluchtelingenverdrag. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn persoonlijke problemen verbond aan een nefaste verstandhouding met zijn baas op het werk, die “*behandelde me als een slaaf*” en “*als hij roept zei hij ‘Christen’*” en bleef daarnaast bij algemene, blote beweringen, met name dat “*als men weet dat je christen bent dan behandelen ze je niet goed*” en “*als ze je een hand willen geven dan willen ze dat niet*” (gehoorverslag CGVS, p.3b). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat dergelijke incidenten op de werkvloer onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker heeft overigens zelf gemeend geen nationale bescherming te moeten invoeren in Egypte tegen de beweerde algehele negatieve houding van de moslimbroeders. Aldus kan geenszins blijken dat verzoeker systematisch vervolgd werd en nood had aan bescherming, laat staan internationale bescherming.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gehele gemeenschap van koptische christenen in Egypte religieus vervolgd wordt. Uit de informatie door verzoeker toegevoegd aan het verzoekschrift (het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en European Commission, High Representative of the European Union for Foreign Affairs and Security policy, *Implementation of the European Neighbourhood policy in 2010, progress Country Report: Egypt*, 25 mei 2011) blijkt dat spanningen kunnen plaatsvinden tussen christenen en moslims en koptische christenen het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatie, wat de CGVS niet ontkent. Echter geenszins kan uit de zeer beperkte informatie een systematische religieuze vervolging blijken te meer nu tevens blijkt dat de Egyptische autoriteiten zich engageren om discriminatie tussen de religieuze gemeenschappen te bestrijden en godsdienstvrijheid in de grondwet

uitdrukkelijk wordt erkend. Verzoeker toont evenmin aan dat de autoriteiten geen afdoende bescherming bieden aan slachtoffers van mogelijke discriminaties en daarenboven gebruikt verzoeker aanhoudend twee geheel verschillende begrippen, met name moslims en moslimbroeders, dooreen zodat hij zelf niet coherent is inzake de personen van wie de vervolging uitgaat. Verzoeker heeft daarbij zelf verklaard geen problemen te hebben met de Egyptische autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p.6). Hij kreeg een paspoort uitgereikt om het land uit te reizen, en kon ook na zijn vlucht nog steeds een beroep doen op de Egyptische autoriteiten om zijn paspoort te laten vernieuwen. Tenslotte dient de relevantie van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waar verzoeker in het verzoekschrift op wijst, genuanceerd te worden nu dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Egypte willen reizen en niet slaat op Egyptische staatsburgers.

4.3. Dat verzoeker bovendien niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel aanvraag haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven verder onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker reeds in 2004 Egypte verliet, verschillende landen doorreisde vooraleer hij in België arriveerde, doch pas asiel aanvraag in 2011 nadat hij betrappt werd door de arbeidsinspectie op zwartwerk en geconfronteerd werd met een repatriëring. Zowel ter verhoor op het commissariaat-generaal als in het verzoekschrift argumenteert verzoeker dat hij niet eerder asiel aanvraag op aanraden van "*Andere migranten/vluchtelingen*" en omdat "*tijdens het oude regime*" destijds "*als ze vernemen dat er iemand asiel aanvraagt dan veroorzaken ze problemen voor de familie*" (gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker is echter zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Hoe dan ook verzoeker gaat er aan voorbij dat een verblijfsvergunning in België als vluchteling niet wordt medegedeeld aan de autoriteiten van het land van herkomst van de vluchteling. De vrees dat dit bekend wordt gemaakt, is aldus niet gegrond en ligt geheel in handen van verzoekers' discretie. Daarbij blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet vervolgd wordt door de Egyptische overheid en dat sporadische moeilijkheden en eventuele discriminaties tussen de verschillende religieuze gemeenschappen in de pers verschijnen (zie persvrijheid, informatie door verzoeker toegevoegd) algemeen bekend zijn bij de Egyptenaren en dus ook bij de autoriteiten. Waar verzoeker verklaarde problemen te hebben met zijn eigen familie omdat hij de verlovings met zijn nicht had gebroken (gehoorverslag CGVS, p.3), gaat hij eraan voorbij dat deze vrees hem daarentegen niet belette verschillende andere procedures op te starten met oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, en een dergelijke kwestie hoe dan ook privé is. Verzoeker toont evenmin aan dat het feit dat Egyptenaren die in het buitenland asiel aanvragen om persoonlijke en/of opportunistische motieven van verblijf, de Egyptische autoriteiten zouden verontrusten, laat staan dat zij deze en/of hun familie systematisch vervolgen.

4.4. De overige documenten die verzoeker neerlegde doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De identiteitsdocumenten van verzoeker en zijn familieleden bevestigen verzoekers identiteit die niet wordt betwijfeld. Van de zelfgeschreven brief inzake vervolging van christenen in Egypte en incidenten die plaatsvonden ten gevolge van de spanningen tussen religieuze groepen in Egypte (gehoorverslag CGVS, p.5) legt verzoeker geen vertaling neer. Hoe dan ook is dergelijke eenzijdige verklaring geen objectief bewijsstuk en indien inderdaad wordt beweerd dat koptische christenen gediscrimineerd kunnen zijn en problemen kunnen hebben met de moslimbroeders, doet het dan ook geen afbreuk aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Dit geldt eveneens voor het schrijven inzake een betoging in België van Egyptische christenen, dat geen verband houdt met verzoekers asielrelaas.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker verwijst naar de opstanden en betogingen die gepland zijn in de toekomst, dewelke in gewelduitbarstingen kunnen uitmonden. Verzoeker kan zich bezwaarlijk op toekomstige en hypothetische argumenten steunen. Verzoeker licht evenmin toe welke betogingen hij dienst te vrezen. Voorts beroept verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK